

ຄໍາວິນิຈສັຍຂອງ ນາຍອັກຍ ຈັນທນຈຸດກະ ຕຸລາກາຮຄາລຮັບຮຽມນູ້ລູ

ທີ ៣/២៥៤៥

ວັນທີ ៣១ ມືນາຄມ ២៥៤៥

ເຮື່ອງ ສາລແບວງນຄຣາຊສົມາສ່ງຄໍາໂຕໍແຢ້ງຂອງຈຳເລຍ (ນາງສໍາຮວມ ວາຈາສີທີ) ຂອໃຫ້ສາລຮັບຮຽມນູ້ລູ
ພິຈາຮານວິນິຈສັຍຕາມຮັບຮຽມນູ້ລູ ມາຕຣາ ២៦៥ ກຣົມພຣະຮາບບັນຍຸຕືສຸຮາ ພ.ສ. ២៥៥ ມາຕຣາ ៥
ບັດຫົວແຢ້ງຕ່ອງຮັບຮຽມນູ້ລູ ມາຕຣາ ៨៥

ສາລແບວງນຄຣາຊສົມາໂດຍສໍານັກງານສາລຸຕິຮຣມ ມີໜັງສື່ອສ່ງຄໍາໂຕໍແຢ້ງຂອງຈຳເລຍ ຂອໃຫ້
ສາລຮັບຮຽມນູ້ລູພິຈາຮານວິນິຈສັຍຕາມຮັບຮຽມນູ້ລູ ມາຕຣາ ២៦៥ ວ່າ ພຣະຮາບບັນຍຸຕືສຸຮາ ພ.ສ. ២៥៥ ມາຕຣາ ៥
ບັດຫົວແຢ້ງຕ່ອງຮັບຮຽມນູ້ລູ ມາຕຣາ ៨៥ ຫົວ໌ໄມ່

ຂໍ້ອເຖິງຈົງຄາມຄໍາຮ້ອງແລະເອກສາຮປະກອບ ສຽບໄດ້ວ່າ

ພັນກງານອັກກາຮເປັນໂຈທິກ ພຶອງນາງສໍາຮວມ ວາຈາສີທີ ຈຳເລຍ ຕ່ອສາລແບວງນຄຣາຊສົມາວ່າ
ກຮະທຳພິດສູານທຳສູາແຊ່ແລະນີສູາແຊ່ໄວ້ໃນກຣອບກຣອງໂດຍຝ່າຝຶກກູ້ມາຍ ຂອໃຫ້ລົງໂທຍຈຳເລຍຕາມ
ພຣະຮາບບັນຍຸຕືສຸຮາ ພ.ສ. ២៥៥ ມາຕຣາ ៥ ມາຕຣາ ៣០ ມາຕຣາ ៣២ ແລະມາຕຣາ ៤៥ ພຣະຮາ
ບັນຍຸຕືສຸຮາ (ລັບນີ້ ២) ພ.ສ. ២៥៥ ມາຕຣາ ៥ ແລະມາຕຣາ ៦ ປະມວລກູ້ມາຍອານຸາ ມາຕຣາ ៩៥
ມາຕຣາ ៣២ ແລະມາຕຣາ ៣៣ ແລະພຣະຮາບບັນຍຸຕືກໍໄກເພີ່ມເຕີມປະມວລກູ້ມາຍອານຸາ (ລັບນີ້ ៦)
ພ.ສ. ២៥៥៦ ມາຕຣາ ៥

ຈຳເລຍໂຕໍແຢ້ງຂອໃຫ້ສາລຮັບຮຽມນູ້ລູພິຈາຮານວິນິຈສັຍວ່າ ພຣະຮາບບັນຍຸຕືສຸຮາ ພ.ສ. ២៥៥
ມາຕຣາ ៥ ມາຕຣາ ២៥ ແລະມາຕຣາ ២៥ ບັດຫົວແຢ້ງຕ່ອງຮັບຮຽມນູ້ລູ ມາຕຣາ ៥ ມາຕຣາ ៥ ມາຕຣາ ៦
ມາຕຣາ ៤៥ ມາຕຣາ ៥០ ມາຕຣາ ៥៥ ມາຕຣາ ៥៥ ມາຕຣາ ៥៥ ມາຕຣາ ៥៥ ມາຕຣາ ៥៥ ແລະມາຕຣາ ៥៥
ຫົວ໌ໄມ່ ແລະສາລແບວງນຄຣາຊສົມາ ໃຫ້ສໍານັກງານສາລຸຕິຮຣມສ່ງຄໍາໂຕໍແຢ້ງຂອງຈຳເລຍ ເພື່ອໃຫ້ສາລ
ຮັບຮຽມນູ້ລູພິຈາຮານວິນິຈສັຍຕາມຮັບຮຽມນູ້ລູ ມາຕຣາ ២៦៥

ສາລຮັບຮຽມນູ້ລູໃນກຣະຊົມ ເມື່ອວັນທີ ២០ ມກຣາຄມ ២៥៥៥ ມີມຕິໃຫ້ຮັບຄໍາຮ້ອງໄວ້
ດຳເນີນກາຮຕາມຂໍ້ອກໍານົດສາລຮັບຮຽມນູ້ລູວ່າດ້ວຍວິທີພິຈາຮານຂອງສາລຮັບຮຽມນູ້ລູ ຂໍອ ១២ ແລະຮັບໄວ້
ພິຈາຮານວິນິຈສັຍຕາມຮັບຮຽມນູ້ລູ ມາຕຣາ ២៦៥

พิจารณาแล้วเห็นว่า คำฟ้องของโจทก์ ขอให้ลงโทษจำเลย ตามพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๔๕๓ มาตรา ๕ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๒ มาตรา ๔๕ พระราชบัญญัติสุรา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๕๗ มาตรา ๔ มาตรา ๖ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๒ มาตรา ๓๓ มาตรา ๕๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๕

คำโต้แย้งของจำเลยอ้างว่า พระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๔๕๓ มาตรา ๕ มาตรา ๒๔ มาตรา ๕๗ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๖ มาตรา ๔๖ มาตรา ๕๐ มาตรา ๕๗ มาตรา ๗๖ มาตรา ๗๙ มาตรา ๘๓ มาตรา ๘๔ และมาตรา ๘๗

เมื่อพนักงานอัยการ (โจทก์) มิได้ฟ้องขอให้ศาลแขวงครราษฎร์มาลงโทษจำเลย ตามพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๔๕๓ มาตรา ๒๔ และมาตรา ๒๕ แต่จำเลยได้บรรยายในคำร้องให้ส่งศาลรัฐธรรมนูญ ว่า พระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๔๕๓ มาตรา ๕ มาตรา ๒๔ และมาตรา ๒๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๖ มาตรา ๔๖ มาตรา ๕๐ มาตรา ๕๗ มาตรา ๗๖ มาตรา ๗๙ มาตรา ๘๓ มาตรา ๘๔ และมาตรา ๘๗

พระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๔๕๓ มาตรา ๒๔ และมาตรา ๒๕ จึงเป็นเรื่องที่โจทก์ไม่ได้ประสงค์ที่จะฟ้องขอให้ศาลแขวงครราษฎร์มาลงโทษจำเลย ประกอบกับศาลแขวงครราษฎร์มา เห็นว่า ประเด็นที่ขอให้วินิจฉัยตรงกับที่โจทก์บรรยายมาในฟ้อง ซึ่งคำบรรยายฟ้องของโจทก์ตรงกับคำร้องของจำเลยที่ขอให้ส่งศาลรัฐธรรมนูญมีเฉพาะพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๔๕๓ มาตรา ๕ เท่านั้น ที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดี ดังนั้น ประเด็นแห่งคำร้องของจำเลยซึ่งเป็นคู่ความ โต้แย้งว่า พระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๔๕๓ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญจึงมิเพียงว่า พระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๔๕๓ มาตรา ๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๖ มาตรา ๔๖ มาตรา ๕๐ มาตรา ๕๗ มาตรา ๗๖ มาตรา ๗๙ มาตรา ๘๓ มาตรา ๘๔ และมาตรา ๘๗ หรือไม่

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐

มาตรา ๒๖๔ บัญญัติว่า “ในการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นเอง หรือคู่ความ โต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๖ และยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาลออกการพิจารณาพิพากย์คดีไว้ชั่วคราว และส่งความเห็นเข่นว่าด้วยความทางการเพื่อศาลมีอำนาจบังคับใช้ได้พิจารณาในวินิจฉัย

ในกรณีที่ศาลรัฐธรรมนูญเห็นว่าคำโดยอ้างของคู่ความตามวรรณคดีนั้นไม่เป็นสาระอันควร ได้รับการวินิจฉัย ศาลรัฐธรรมนูญจะไม่รับเรื่องดังกล่าวไว้พิจารณา ก็ได้

คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญให้ใช้ได้ในคดีทั้งปวง แต่ไม่กระทบกระเทือนถึงคำพิพากษาของศาลอันถึงที่สุดแล้ว”

พิจารณาแล้วเห็นว่า คำร้องของจำเลยไม่ได้แสดงเหตุผลหรือรายละเอียดว่า พระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๔๕๓ มาตรา ๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕ มาตรา ๕ มาตรา ๖ มาตรา ๕๙ อย่างไร จึงไม่เป็นสาระอันควร ได้รับการวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคสอง

มีประเด็นที่ต้องพิจารณาวินิจฉัยต่อไปว่า พระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๔๕๓ มาตรา ๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๖ มาตรา ๕๐ มาตรา ๗๖ มาตรา ๗๘ มาตรา ๘๓ มาตรา ๘๔ และมาตรา ๘๗ หรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่า ศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยที่ ๖/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๔๖ วินิจฉัยไว้แล้วว่า พระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๔๕๓ มาตรา ๕ “ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๖ มาตรา ๕๐ มาตรา ๗๖ มาตรา ๘๓ มาตรา ๘๔ และคำวินิจฉัยที่ ๕๒ – ๕๓/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๔๗ วินิจฉัยไว้แล้วว่า พระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๔๕๓ มาตรา ๕ “ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๘๗ และคำวินิจฉัยที่ ๓๗/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๔๘ วินิจฉัยไว้แล้วว่า พระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๔๕๓ มาตรา ๕ “ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๘๗ และคำวินิจฉัยที่ ๓๗/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๔๘ วินิจฉัยไว้แล้วว่า

ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๔๕๓ มาตรา ๕ “ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๖ มาตรา ๕๐ มาตรา ๗๖ มาตรา ๗๘ มาตรา ๘๓ มาตรา ๘๔ และมาตรา ๘๗

นายอภัย จันทนจุลกะ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ